

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Dénes Zsófia*
Cím: *Budapest szereti az életet*

Forrás: *Új Főváros*

Nos.
(Hely)

938 I. 22.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Idő

"1938"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székestővárosi háziomda 1927 — 1695

Budapest szereti az életet

IRTA: DÉNES ZSÓFIA

Igen, ez az a város, amely mindennek ellenére szereti az életet.

A franciának az ilyenfajta makacs-ságra külön kifejezése van, amelyet ismétléssel erősít: „malgré tout et quand même” (amit így lehetne fordítani: mindennek ellenére és mégis). Nos, Budapest malgré tout et quand même szavaz az élet örömeire.

A politika kérdései bonyolódnak, a gazdasági megoldatlanságok tornyosulnak, háborúk híre nyugtalanít, ijesztő jelszavak hasítják a csendet... Olyan esztendőnek indulunk neki, amelynek még a legifjabb párisi jósnőhíresség — ki a nevezetes és elhalt madame de Thèbes örökebe lépett — sem tud fenyegető veszélyeknél enyhébbet jövendőlni. Ez az 1938-as év — mondja az asztrológia legújabb magántudósa — pontosan olyan konstellációk alatt indul, mint 1914... Rossz csillagzatai sugárzását csak az a visszamenlekezés enyhíti — folytatja —, hogy 1926 hasonló égi jelekkel kezdte meg körforgását, viszont el tudta a balsorsot osztani...

Ami pedig az asztrológiánál sokkal fontosabb, sajnos, saját belátásunkkal is tudjuk, hogy az emberiség helyzete komoly (helyenkint komor) nálunk és mindenütt a földtekén.

Biztos, hogy Budapest ezt épp úgy érzi és érti, latolja és szenved, mint bármely más nagyváros, ahol az értelmiség tömörült s ezért az agy és az idegérzékenység fokozódott. De Budapest tele van vitalitással, egészséggel és természetes derüvel. Ha engedi az óra: ő felejt és vigad. Ha engedi az erszény: ő vigad és mulat. Ha van rá lehetőség, még jövendő estéi harmóniáját is kiépíti.

Igy esik, hogy épp ebben a nemvidám-képű januárban mégis megszavazták egy nagy budai színház, a „Déryné játékszín” felépítését. A Magyar Tudományos Akadémia vette céltudatos kezébe az ügyet, ezerötszáz férőhelyes színház fog ennek nyomán felépülni kétmillió pengőből, amely már most

kezd befolyjni, tehát megvalósulni... Ez bizony, örvendetes.

A színház nemcsak azt jelenti, hogy X. Y. beváltja magát valamely zsöllýébe elmegy és jól mulat, hogy utóbb kedvére vacsorázzon. Nem, a színház azt is jelenti, hogy rengeteg kisembernek jut belőle kenyér, jelenti azt, hogy érdemes magyar színműtrónak és színésznek küzdenie s remélnie. A „Déryné játékszín” elnevezés — itt a név igazán köntelen —, pedig még külön azt is jelenti,

hogy ettől az intézettől művészetet várhatunk. Hogy nem a színház fog le szállni a közönség életnézletének és értelmiségének legsilányabb mivoltára s legalantosabb színvonalára, hanem iparkodik majd emelni, nemessel gyönyörködtetni, értékeset megkedveltetni... Ami nem csekély favágás és nem kis feladat.

Mindenesetre áll: ez a város kiválóan alkalmas anyag arra, hogy beüljön valahová, összecsapja maga mögött a gond függőnyeit, fölmelegüljön, mosolyogjon és szórakozzék. Ha könnyelműségre csábitják — biztos — temperamentuma annak sem tud, nagy általánosságban, ellentálni.

Szinte csodálatos: ha körülnézünk farsangunk valamely szombatestjén a divatos éttermekben, mulatókban, dízőkávéházakban, bárókban, mindenütt ember ül ember hátán, a közönség eszik, iszik, sanzont és nótát, cigányt és jazzt hallgat, táncol és nevet, bálozik és fecsceg, fölfelezi, hogy nem érdemes szomorkodni s a bizonytalan garashoz túlontúl ragaszkodni. Ennek a gondterhes várcsnak esténként még divat-műnótája is van, amelyet boldogan zümmög egy tömegnyi nép, mintha a felejtés talizmánja benne rejlene:

„Az a szép, az a szép,
Akinek a szeme kék...”

Semmit se mond a kis nóta, semmit se jelent, semmit sem ér. De túl ezen az a nagyszerű értelme van, hogy Budapest nem hagyja magát s nem adja oda jókedvét.